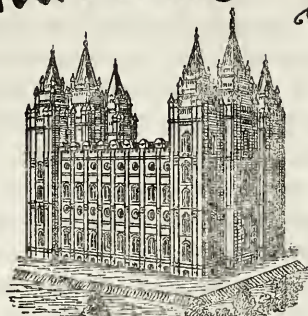

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

de Sidste-
Sellige.

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 7

1 April 1905

54 Aargang

Anthou Henrik Lund.

En biografisk Skitse af J. M. Sjødahl.

Oversat fra L. D. S. Biographical Encyclopedia, udgivet af Andrew Jensen.

„Graftus Snow var mit Ideal af en Herrens
Apostel, og Broder Snows „Kappe“ er i mine
Øjne faldet paa Vædste Anthou H. Lund.“
Præsident Heber J. Grant.

Vædste Anthou Henrik Lund — een af de Tolv og siden 1901 Medlem af Kirkens Første Præsidentskab — blev født den 15 Maj 1844 i Aalborg, Danmark. Da han var halvserde Aar, blev hans Moder alvorlig syg. Doktorens Besøg, den dæmpede Samtale og den Uengstelse, som prægede sig i Omgivelsernes Ansigtssudtryk, gjorde i hans tidlige Barneaar et stærkt Indtryk paa ham. Han erindrer ogsaa, at Dagen var trist og regnfuld, og han kan endnu se for sig sin elskede Moder, da hun som Lig laa i Kisten. Disse to Begivenheder ere uudslettelig prægede i hans Erindring. I Efteraaret 1847 blev hans Fader indkaldt til Hæren og fik Ordre til at afgaa til Slesvig, hvor det hollstenske Oprør var i Udbrud. I den treaarige Krig, som nu fulgte, havde Danmark Brug for alle sine vaabenføre Sønner, og hans Fader tjente med Udmærkelse under hele Krigen; ved hans Hjemkomst var Sønnen syv Aar. Det var en smuk Dag, da den sejrende Hær vendte tilbage, og den lille Anthou stod med sin Bedstemoder ved Haanden og saa' med levende Interesse Soldaterne marschere under en Triumfbue, der var rejst lige ved Siden af. Endelig opdagede Bedstemoderen Faderens smilende Ansigt, da han drog forbi med sin Mustedonner paa Skulderen. Jnden ret længe laa den lille Dreng kryftet

i sin Faders Arme. Det var en lykkelig Dag for Drengen. Kort efter flittede Faderen en otte Mils Vej bort, og Sønnen blev overladt til sin Bedstemoder, som plejede ham med en Moders Omjorg, og som han hang ved med hele sin barnlige Kjærlighed; da Faderen nogle Aar senere vilde have ham med sig hjem, bad han saa mindelig om at maatte blive hos Bedstemoderen, som med en Moders Kjærlighed ofrede sig for ham. Hun var en ærlig Sjæl, og skjøndt hendes egne Børn syntes, at hendes Opdragelse var temmelig streng, husker Broder Lund kun den sømme Omjorg, hun viste ham. I den tidlige Alder af fire Aar kom Anthon Lund i en privat Skole, hvor han lærte de første Begyndelsesgrunde i Læsning, Skrivning, Regning osv., og da han var syv Aar, blev han optaget i Kommuneskolen i Aalborg. At han var flittig som Elev og havde Anlæg for Lærdom, fremgaar tydeligt af den Omstændighed, at han fuldstændig sprang Forberedelsesklasserne forbi og hurtigt rykkede op fra den ene Klasse til den anden. I sin Skoletid tog han tillige private Timer i Engelsk og studerede Lyst og Fransk. I en Alder af elleve Aar sad han øverst i Skolen. Allerede i disse tidlige Aar følte Broder Lund en stærk Trang til at studere Guds Ord. I Bedstemoderens Hus var der en Bibel; den tilhørte hans Onkel, men denne havde forbudt ham at røre ved den af Frygt for, at han skulde tilsmudse eller ødelægge den kostbare Bog. Men Bedstemoderen bad ham ofte om at læse nogle af Kapitlerne for hende, og dette bevirkede, at han kom til at nære et levende Ønske om at læse hele Bogen; efter Bedstemoderens Opmuntring begyndte han med Begyndelsen og gjorde sig nøje bekendt med Hovedbegivenhederne, som fortælles i den hellige Skrift. En Fastelavsmandag, da Gaderne vare fulde af Folk, som vare ude at se paa Løjerne og Optogene, tænkte han: „I Dag skal jeg have en dejlig Dag med at læse i Bibelen.“ Han troede nemlig, at Onkelen ogsaa skulde ud at se paa Løjerne, og havde nok saa bekvemt sat sig til Kette paa Onkelens Stol med Bibelen opslaaet foran sig, medens han ivrigt læste Israels interessante Historie under Kongerne, da der pludselig lød Skridt paa Trappen; Døren gik op, og der stod Onkelen! Drengen bad om Undskyldning, fordi han havde taget Bibelen uden Onkelens Tilladelse; men denne svarede: „Jeg er glad, min Dreng, ved at se, at du paa en Dag som denne anvender Tiden saa godt. Læs du kun i den, saa meget du har Lyst til.“ Da han endnu ikke var fyldt 8 Aar, forbausedes Onkelen over, hvor meget han havde læst, og hvor godt han havde forstaaet Meningen. Denne tidlige Læsning af Bibelen har efter Broder Lunds eget Sigende været en stor Hjælp for ham, fordi den uroffelig fæstnede de bibelhistoriske Fortællinger i hans Sind. Han havde hverken Brødre eller Søstre og var derfor den meste Tid overladt til sig selv; Bøgerne bleve da hans Selskab, og han læste alle dem, han kunde saa fat paa;

alle sine Lommepege gav han ud hos Boghandleren og fik tilsidst en hel Mani for at besøge Bogladerne.

Da Ældste Crastus Snow 1850 ankom til Danmark for at aabne Missionen i de skandinaviske Lande, var Anthon Lunds Onkel, Jens Andersen, som nu er en agtet Borger i Cedar City, Utah, een af de første, som sluttede sig til den nye Lære. Hans Bedstemoder antog ogsaa Evangeliet, lige for Onkelen emigrerede, og blev døbt i 1853, da Anthon var ni Aar. Paa denne Maade kom han i nærmere Berøring med „Mormonismen“. I sin Bedstemoders Hjem fandt han en Overflod af Mormon-Litteratur, som han med stor Alvor læste, og Herren aabnede hans Hjerter og Forstand for de glade Tidenders Sandhed. Det varede ikke længe, før han blev fortrolig med Kirkens Historie og Lærdomme. Broder Lund siger, at han næppe kan erindre noget Tidspunkt, da han ikke var overbevist om Evangeliets Sandhed. Fra det første Øjeblik, det blev fremstillet for ham, forekom det ham i Sammenligning med den almindelige Orthodoksi som det klareste Dagslys i Modsatning til den nordlige Auroras flimrende Lysfjær. Det blev for ham Besiddelsen af „den kostelige Perle“, for hvilken han med Glæde vilde ofre Alt. Dog forestod der endnu mangen en Kamp i hans unge Hjerter, førend han tog det endelige Skridt, som forenede ham med Kirken. De, som paa den Tid sluttede sig til Kirken, bleve i Almindelighed tilfidsatte i det sociale Liv og vare Gjenstand for Spot og Forfølgelse, og skjøndt Anthon var fuldt overbevist om Evangeliets Sandhed, hengik der dog nogle Aar, før han bad om at blive døbt. I hans Barndom vare de Hellige i Aalborg udsatte for megen Forfølgelse, og denne Forfølgelse saand meddelte sig endogsaa til Skoledrengene, saaledes at ingen af de Hellige kunde være tjent med at sende deres Børn til Byens offentlige Skoler. Broder Lund var den eneste af de Helliges Børn, som gik i en af disse Skoler. Hans Kammerater forsøgte undertiden at „døbe“ ham, og somme Tider bleve de enige om at „flø“ ham, men i Aarenes Lob blev han alligevel ved sin korrekte Optræden saavel Lærernes som Kammeraternes Yndling. En af hans Faders yngre Brødre, ca. tre Aar ældre end Anthon, var i den samme Klasse, og skjøndt han hadede „Mormonismen“, vilde han dog ikke tillade Noget at fornærme hans Næve. Da Anthon havde Taft nok til aldrig at klage over dem, som krænkede ham, og altid var rede til at hjælpe de andre Elever med deres Lektier, vandt han dem for sig. Næsten alle hans Klassekammerater vare to eller tre Aar ældre end han, men ingen af dem misundte ham hans Oprykning. Alt blive „Dug“ eller øverste Discipel i øverste Klasse var alle Elevernes Ærgjerrighed. Da Broder Lund var 11 Aar, skulde Skolen efter endt Sommerferie paany begynde Undervisningen, og Alle vare spændte paa at faa at vide, hvor deres Plads skulde blive; men hele Klassen var enig om, at han skulde være „Dug“, og vilde ikke tillade ham at sætte

fig paa sin gamle Blads. Ved en Examen var Biskoppen over Aalborg Stift tilstede og overhørte personlig Broder Lund. Svarene forbausede ham, og han sagde i hele Skolens Paahør: „Jeg har i de to Hundrede Skoler i Stiftet ikke hørt en Dreng svare saa godt.“ Alle Lærerne med Undtagelse af een vare stolte over den Ros, som tildeltes en af deres Elever. Denne ene Lærer, en bitter Mormonhader, havde et ondt Lune mod Drengen og prøvede ved adskillige Lejligheder paa at tage Anthon „under Behandling“ paa Grund af hans Tro. En Dag sagde han: „Som Skolens Dux burde du give de andre Elever et godt Exempel. Hvilken Skam vilde det ikke være, hvis de skulde efterligne dig og gaa hen og blive Mormoner!“ Broder Lund svarede: „De vilde aldrig fortryde det.“ Skoleinspektøren var Broder Lunds bedste Ven. Da han erfarede, at Drengens Tro skyldtes hans egen Overbevisning, sagde han: „Jeg troede først, at du var forledt eller overtalt af Andre, men jeg ser nu, at du er fuldstændig overbevist om „Mormonismens“ Sandhed. Følg da kun din egen ærlige Overbevisning, min Dreng. Jeg skal ikke hindre dig i at adlyde din Samvittigheds Vydende.“ Broder Lund elskede demme gode Mand, og da han vendte tilbage hertil paa sin første Mission, erfarede han med Sorg, at han var død kort før. Han havde et Barns Kjærlighed til sine Slægtninge, men som Modstandere af „Mormonismen“ søgte de at afholde ham fra at slutte sig til Kirken. De ønskede, at han skulde gaa den akademiske Vej, til hvilken hans Evner syntes at henvise ham; ogsaa Lærerne i Skolen opmuntrede ham dertil. De vidste ikke, hvor stor en Fristelse de udsatte Drengen for, men Herren gav ham Styrke til at staa imod, fordi Pligten kaldte ham andre Steder, og hans Kjærlighed til Evangeliet sejrede. Den 15 Maj 1856, da han fyldte tolv Aar, blev han døbt af Ældste Jacob Julander, som døde for nogle Aar siden i Monroe, Utah; den 18 Maj blev han bekræftet som et Medlem af Kirken og fik Haandspaalægelse for den Helligaands Gave af Ældste Peter Madsen, som nu bor i andet Ward i Salt Lake City. Et halvt Aars Tid efter, at Broder Lund havde sluttet sig til Kirken, var Ældste Christian D. Sjøldsted (nu een af de syv Præsidenter over de Halvfjerds og for Tiden Præsident over den skandinaviske Mission) Præsident over Aalborg Konference. Hans Taler gjorde et dybt Indtryk paa den unge Dreng; den ejendommelige, overbevisende og livlige Maade, Broder Sjøldsted havde at tale paa, var Gjenstand for hans Beundring. Samtidig var Ældste Christian A. Madsen, nu Biskop i Gunnison, Utah, Pastor over Aalborg og andre jydsk Konferencer samt over Fyn. Hans prægtige Hustru, som var en højt dannet Dame, ydede Drengen stor Hjælp i hans engelske Studier, og han følte sig meget tiltrukket af dem begge. I en Alder af tretten Aar blev Broder Lund kaldet til at arbejde i Vingaarden. Hans Mission var at lære de emigrerende Hellige Engelsk, at uddele Skrifter og

hjelpe Ældsterne med at holde Møder. Da han skulde afgive sin første Rapport ved en Konference, løstede Broder Fjeldsted ham op paa et Bord, hvor han undselig aflagde Beretning for Forsamlingen. Ved Siden af sine Skrifter førte han altid Numre af Millennial Star med sig; dem læste han for de Hellige, og han kunde oversætte Artiklerne fra Engelsk omtrent lige saa hurtigt, som han kunde læse sit Modersmaal. De Hellige vare glade ved at lytte dertil og bleve styrkede i deres Tro. En Serie Artikler i Millennial Star betitlet »Anti-Mormon Objections (Indvendinger) answered (forsvarede)«, var en stor Hjælp for ham, naar han skulde imødegaa Præsterne, som den Gang fremkom med de Løgnehistorier om „Mormonerne“, der havde deres Udspring fra Amerika og England. Da han blev kaldet til at udføre Missionsarbejde, var der Nogle, som badlede den Ubetænkfulness, „Mormonerne“ viste ved at udsende en saa ung Mand. Det blev meddelt Broder Lund, at en bestemt Mand havde ytret noget Vignende, hvortil han svarede: „Det gjør ikke Noget, jeg vil prøve at gjøre den Mand til min Ven.“ Dette lykkes ham saa godt, at den samme Mand efter en Tids Forløb bad om at blive døbt og ønskede, at Broder Lund skulde udføre Ordinancen. Den unge Missionær blev godt bekendt i hele Konferencen. Han rejste omkring „uden Pung og Randsel“, og i de halvfemte Aar, han virkede som Missionær, maatte han ikke engang betale et halvt Dussin Maaltider. Venner kom ham i Møde overalt, og selv Mænd udenfor Kirken meddelte ham, at han blot behøvede at lade dem vide, naar han trængte til Noget, saa skulde de nok forsyne ham med Penge, og det gjorde de. En Dag, da han var ude for at uddele Skrifter, besøgte han en velhavende Mølleeejer og blev vist ind i Bibliotheksværelset, hvor han traf sammen med Eieren og en anden Herre. Da han i en Time havde besvaret de Spørgsmaal, de fremkom med, sagde Husets Herre: „Det er kjedeligt, at De er „Mormon“; hvis De vil studere til theologisk Examen ved Universitetet i Kjøbenhavn, saa at De kan blive Præst i Folkekirken, vil jeg betale Udgifterne, og De skal blive indsat som min Arving.“ Broder Lund svarede: „Jeg tvivler ikke om, at De er en rig Mand, men De har ikke Penge nok til at kjøbe min Trostab mod Guds Kirke.“ Svaret syntes at tiltale begge Herrerne. Broder Lund har siden tænkt over, om Manden gjorde ham dette Tilbud med velberaad Hu. Den Gang troede han det, men det fristede ham ikke; thi han sølte, at han havde fundet „den kostelige Perle“. Hans Erfaringer i Missionslivet vare af forskjellig Art og gave ham nye Impulser. En Gang havde han lovet at møde paa et bestemt Sted for at hjælpe med til at holde Forsamling. I en stærk Snestorm maatte han gaa den ca. 2½ danske Mil lange Strækning og sandt ved sin Ankomst til Stedet Huset fuldt af Folk, men Ældsterne vare ikke komne. Han satte sig ned mellem de Tilstedeværende og hørte Nogen sige: „De Mormoner have narret os i

Dag." Da Tiden for Mødets Begyndelse kom, og Ældsterne stadig udebleve, rejste han sig og bad venligt Forsamlingen om at skænke ham deres Opmærksomhed. Folk saa' forbausede op paa „Drengen". Men de bleve med eet saa stille, at man kunde høre en Naal falde. Efter Mødet kom de alle hen og hilste paa den unge Missionær og toge ham i Haanden og takkede ham. Udskillige af dem forenede sig senere med Kirken og emigrerede til Zion. Det var kun sjældent, at Broder Lund blev forulempet eller ilde behandlet. Selv paa Steder, hvor andre Ældster havde været Gjenstand for Forsølgelse, lykkedes det ham at skabe sig Venner. Naturligvis kunde det ogsaa ske, at han kom til at mærke Oppositionen. Ved en Lejlighed, da han var ude at indbyde Folk til et Aftenmøde, kom han ind et Hus og meddelte en derværende Kvinde, at der var berammet et Møde til om Aftenen, hvortil han indbød hende. „Hvad er det for et Slags Møde?" spurgte hun. „Et Mormon-Møde," svarede han. Hendes Ansigt forandrede sig øjeblikkeligt; hun foer omkring fuldstændig som en Furie og greb en Ildtang, idet hun skreg: „Jeg skal give jer Mormoner Møde!" og løb efter ham. Han ansaa det ikke for nogen Tapperhed at stille sig til Modværge mod en ophidsket Kone og skyndte sig derfor ud af Huset, men hun fulgte efter ham og skreg, saa højt hun kunde, paa sin Mand, at han skulde komme og skyde „Mormonen". Hun vedblev at skrig og lavede et saadant Spektakel, at Naboerne kom løbende for at se, hvad der var i Vejen. Nogle Aar efter, da Broder Lund bestyrede Ephraim Brugsforening, kom en Kone ind i Butiken og sagde til ham: „Kjender De mig; jeg har kun set Dem een Gang. Huster De en Kone, som løb efter Dem med en Ildtang?" „Ja," svarede han, „men det var ikke Dem, for den Kones Ansigt glemmer jeg aldrig." „Nej," sagde hun, „men jeg var hendes Nabo, og da jeg saa' hende tage saadan paa Veje og løbe efter Dem, spurgte jeg hende, hvad De havde gjort. Hun svarede, at De havde indbudt hende til et „Mormon"-Møde. Jeg blev nysgjerrig efter at høre Noget om „Mormonerne" og gik til Mødet, hvor jeg hørte Dem tale og blev overbevist om Budskabets Sandhed." Herren brugte saaledes en Sjendes Kaseri til at berede en Andens Omvendelse. Broder Lund havde ved en vis Lejlighed erholdt Tilladelse til at holde et Møde i en By, hvor det hidtil havde været umuligt at forkynde Evangeliet. Mødet blev bestemt til den følgende Søndag, og i Selskab med flere Ældster gik han derhen. Da de kom til Byen, bleve de advarede mod at gaa til Mødet, da Uroftitere havde foresat sig at forstyrre det og i den Anledning givet Byens Smed, en vidt og bredt bekjendt Slagsbroder, alle de Drifkevarer, han vilde have, for at faa ham til at angribe „Mormon"-Ældsterne. De takkede for Oplysningen, men tilføjede, at da de havde bekjendtgjort Mødet, kunde de ikke godt blive borte. Huset var fuldt af Folk, da de kom, og mange maatte staa udenfor, da der ikke var Plads inde. Saa

blev Mødet aabnet, og ind spankede Grovsmeden, som i sin daværende Tilstand uvilkaarlig bragte Broder Lund til at tænke paa Polyphemus fra de græske Sagn; han havde kun eet Øje, et hæsligt Udseende og Næver saa store som Forhamre. Uldsterne bade ydmygt, at Gud vilde omstyrte de Ugudeliges Hensigter. Smedens Tilsynekomst var Signalet til almindelig Forstyrrelse, og Nogle begyndte at skjælde Uldsterne ud for Løgnere osv. Midt under disse Afbrudelser rejste Smeden sig langsomt, og idet han saa sig omkring, sagde han: „Seg vil lade hele denne Forsamling vide, at disse Mænd ere Guds Mænd, og de tale hans Ord rent og ligefremt; dersom Nogen igjen afbryder dem, skal han komme til at føle Vægten af denne.“ I det samme viste han sin store Næve frem. Høben var ikke klar over, hvad dette skulde betyde; han havde drukkert deres Vin og lovet at banke Uldsterne; der maatte stikke Noget under. En flabet Fyr begyndte igen at nævne Uldsterne ved Ogenavne; men næppe havde han gjort det, før Smeden banede sig Vej gennem Mængden og smed Fredsforstyrteren ud af Døren. Det hjalp paa de andre. I to Timer prædikede Uldsterne for Forsamlingen, medens den eenøjede Fætte stod Vagt som en Politikonstabel. Men saa snart Mødet var forbi, kom han i Tanker om, at han havde taget det forkerte Parti, og vilde nu begynde at trættes med Brødrene, men de forlode Stedet saa hurtigt som muligt. Broder Lund var den sidste, som gik, og han hørte dem, der kom bagefter ham, raabe til dem, der gik foran ham: „Giv ham en paa To'sten!“ men Broder Lund nikkede, hilste høfligt og tog Hatten af for de Forsamlede, som han kom forbi, og naaede bort uden at blive forulempet. Nogle af de Tilstedeværende ere senere komne til Utah, og de have fortalt ham, at selv Værten, i hvis Hus Mødet blev holdt, deltog i Sammensværgelsen mod Uldsterne; men disse følte, at deres Bøn var hørt paa en næsten mirakuløs Maade. Broder Lund mente ofte, at det var hans Ungdom, som var Skyld i, at han vandt Sympathi og fik Ørenlyd, hvor dette nægtedes Andre, og Herren velsignede hans Anstrengelser ved at lægge Mange til Menigheden.

(Fortsættes Side 105.)

Den, der med Vidende og Villie hengiver sig til en Last eller til en anden slet Bane, giver Afkald paa ethvert aandeligt og personligt Fremskridt. I denne Henseende maa ethvert Menneske uden Omsvøb og Udflugter arbejde paa sig selv. Vil han ikke lytte til Ordets Stemme i sin Samvittighed, maa han opgive enhver Tanke om Fremskridt og Dannelse. Grundvolden mangler; han bygger paa Sand, hvis han forsøger at bygge ædel Dannelse uden først at lægge Grundvolden.

W. C. Channing.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien

Grundlagt 1851 · Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Lørdag den 1 April 1905

Hvem tilkommer Fortjenesten?

Vore præstelige Modstandere have undertiden indrømmet, at de Sidste-Dages Hellige lære mange bibelske Sandheder, men de have tilføjet, at disse ere „en Efterligning af, hvad vi have lært af vedkommende kristne Samfund, og tilhøre ikke Mormonismen“. Det forekommer os imidlertid, at hvis man ikke absolut tør betegne disse Sandheder som „Mormonisme“, saa kunne de heller ikke, i alt Fald hvad danske Forhold angaa, betegnes som Lutheranisme, efterfom de jo vare kjendte i vort Fædreland, længe før Luther fødtes til Verden.

I Romerbrevet 2 Kap. læse vi: „Thi efterdi Hedningerne, som ikke have Loven, gjøre af Naturen Lovens Gjerninger, da ere de, endog de ikke have Loven, dem selv en Lov; de vise Lovens Gjerning skreven i deres Hjerter, idet deres Sambittighed vidner med dem, og Tankerne indbyrdes anklage eller og forsvare hverandre.“

Bed at jævnføre disse Ord af Paulus med, hvad vi vide om vore Forsædres Liv og Religion helt tilbage til den graa Oldtid, ville vi let opdage, at Lutheranismen kun i ringe Grad har bibragt vort danske Folk Noget i sædelig eller religiøs Henseende, som det ikke forud ejede. Lutheranismens Mission var at bryde Katholicismens Lænker og gjengive saavel aandelig som politisk Frihed til det adspredte Israel. Men „Himmerigets Nøgler“ kunde den ikke tilbagegive; thi Luther havde aldrig selv faaet dem, og det paastod han heller aldrig.

Utsaa komme vi til det Resultat, at hvad der af den Religion, som læres i den danske Statskirke, ikke allerede fandtes blandt Folket med deres Gudelære fra Eddaens Sagutid, indførtes af den katholske Kirke; efter den Tid har Dvangslove og lønede Præster vel nok kunnet sørge for, at Religionen ikke blev aldeles glemt. Vi indrømme villigt, at vor Stilling, inden vi fik Kundskab om Herrens sande Evangelium, var en saadan, som de danske Præster bekjende i deres Bøn paa tredie Søndag efter Trinitatis: „Vi ere alle desværre ligesom vildfarende Faar“ (jævnfør Ezechiel 34:2-16). Og derfor kan man jo ikke fortænke os i, at vi have lyttet til den gode Hyrdes Røst og forsamlet os til „Herrens Bjerg og Jacobs Guds Hus“. Vore Forsædres med deres Religion og Ideer nære vi ingen Bekymring for; thi de ere i Herrens Haand, og de ville blive belønnede efter deres Gjerninger. Selv om de ere blevne bedragne med Hensyn til Naademidlerne, som de haabede

fulde skjænke dem Syndernes Forladelse og aabne Himlens Porte for dem, saa gaa de dog ikke hen til noget evigt brændende Helvede; thi de falske Lærere, som give Udgang til de værdiløse Naademidler, have ogsaa opfundet den evige Helvedesstraf. Man maa derfor nok have Lov til at spørge Folket, hvem Fortjenesten tilkommer, og til at spørge os selv:

„Hvad vi høre i dette Evangelium, som vi have annammet? En Glædesrøst! En Naadesrøst fra Himlen, og en Sandhedsrøst udaf Jorden; et glad Budskab for de Døde, en Glædesrøst for de Levende og de Døde; glædeligt Budskab om gode Ting.“

Forflyttelse. Ældste Niels Dideriksen er forflyttet fra Trondhjem til Aarhus Konference og Ældsterne Niels L. Lund og Wilford J. Knudsen fra Trondhjem til Kjøbenhavns Konference, Alle paa Grund af, at deres Helbred ikke kan taale det barske nordlige Klima.

Vore *Salmehøjer*, baade indbundne og windbundne, ere nu udsolgte. Bogen gjenneugaar for Tiden en Revision paa Historiefriverens Kontor i Salt Lake City, men saasnart Manuscriptet ankommer hertil, vil et nyt Dplag i smuk Udstyrelse blive trykt hos F. E. Bording. Den vil blive trykt med Bourgeois Renaissance Antikva Typen. Vi bede Læsere, Sangere og Kjøbere have Taalmodighed til hen paa Eстераaret, til hvilken Tid den sandshuligvis vil udkomme paa vort Forlag, og saa længe tage godt Vare paa de gamle Bøger, der trænge til Afsløsning.

Anthony Henrik Lund.

(Fortset fra Side 103.)

Da han var 16 Aar, blev han ordineret til en Ældste og beskiftet til Forstander over Aalborg Gren og omvejsende Ældste i fem andre Grene. Det var paa den Tid en ganske ansvarssfuld Stilling, da Grenen var stor og krævede stadigt Tilsyn. Ældste Lund vedblev sit Missionsarbejde indtil Aaret 1862, da han i en Alder af atten Aar emigrerede til Utah. Ombord i „Benjamin Franklin“, der skulde føre dem over, udbrød der, medens de laa ved Hamburg, Mæslinger, og dette voldte en ubehagelig Forstyrrelse mellem Børnene. Der var ingen Læge ombord, og Kaptajnen vilde kun udlevere Medicin og Vin til de Syge efter Ordre fra en Læge. Ældste Christian N. Madsen fremlagde Sagen for de Helige, og de vedtog at indsætte Broder Lund som Selstabet's Læge. Han modtog Medicin-Kassen tilligemed en Bog om Behandling og Helbredelse af almindelige Sygdomme. Denne studerede han flittigt og udførte sine

Pligter saa godt, at han vandt baade Mandfabetets og Passagerernes Tillid. Han var altid efterspurgt og maatte somme Tider skjule sig for at kunne saa den nødvendige Hvile og Søvn. Dette var saa meget mærkeligere, fordi det var Folket og ikke som sædvanlig et medicinsk Fakultet, der havde udnævnt ham til Læge.

Fire Skibe forlode Danmark i Begyndelsen af dette Aar med emigrerende Hellige, som alle mødte i Florence, Alabama; herfra fortsatte Nogle Rejsen i Befordringer, der vare udrustede fra Utah, medens de øvrige bleve organiserede i to uafhængige Kompagnier, eet under Biskop Christian N. Madsens Ledelse og eet under Patriark Ola N. Siljenquist's Bestyrelse. Broder Lund rejste over Prærierne i Øldste Madsens Kompagni. Den Rute, de rejste, var via Elkhorn River (Elsdyr-Floden), Loup Fork (Bandsfalds-Gaslen [af en Flod]), Wood River (Skov-Floden), Willow Lake (Pil-Søen), Rattlesnake Creek (Slapperflange-Floden [lille Gren af en Flod]), Fort Laramie (Befæstet Fort: Husgudens Ven), Upper Platte Bridge (Øvre Broen [paa fladt Bakketerræn]), Devils Gate (Djæble-Borten), South-Pass (Syd-Passet) og Green-River (Grøn-Floden). De Rejsende ankom til Salt Lake City den 23 Sept. 1862, og Overrejsen havde varet 71 Dage. Det havde været en sjelden behagelig Rejse; de Hellige havde fundet gode Lejrpladser, hvor der var rigeligt Græs og Vand. Nogle havde gaaet hele Vejen, og det var ofte hændt, at Mændene maatte bære Kvinderne og Børnene over de brede Badesteder; men ingen Uheld indtraf, og en god Aand herskede mellem de Rejsende. Deseret News for 24 Sept. 1862 skriver, at de ankomne Emigranternes Helbred var udmærket, og Dyrene vare i en god Tilstand. De mistede kun syv eller otte Dyr paa Vejen, og det eneste Uheld, der indtraf, var, at en Vognstang brækkede omtrent ved Enden af Rejsen. Forshuet havde holdt sin Haand over Broder Lund og de øvrige Medrejsende, og han takkede Gud, fordi han i Sikkerhed havde naaet Maalet for sin lange Rejse over Sø og Land.

Øldste Anthon S. Lunds Liv har siden hans Ankomst til Bjergenes Dale været helliget til en fortsat Virksomhed for Zions Opbyggelse. Han har beklædt mange højt betroede Stillinger baade i Kirken og Staten. Han bosatte sig først i Fairview, Sanpete Co., men flyttede tre Maaneder senere til Mt. Pleasant. Her blev han til Efteraaret 1870. Hans første Beskæftigelse i Utah var paa en Farm at grave Kartofler op og arbejde ved Tærskemaskinen osv.; derefter fik han Sysselsættelse i en Sadelmagerforretning og bagefter i en Skotøjsbod. Broder John Barton gav ham et Hjem hos sin Familie og antog ham til at læse med Børnene om Aftenen. Disse gode Folk behandlede ham som en af deres egne. For Broder Lund ligesom for saa mange Andre, som den Gang kom til Utah, vare de første Indtryk og Erfaringer i det nye Land nærmest nedslaaende. Han savnede maaste sine Bøger mere end alt andet. En

gammel Haandbog i Astronomi uden Kort, som han tilfældigt havde fundet, blev een af hans litterære Skatte. Han studerede den og tegnede sine egne astronomiske Kort, benyttende en Kaffelovnsplade som Bord, og kunde bestemme Stjernebillederne og stiftere Planeterne's Stilling. Saaledes gik den første Vinter i Utah. Han fik et Vidnesbyrd om, at dette var Zions Land, at det var Stedet, som Gud havde ledet ham til, og hans Hjerte fyldtes af Glæde og Taknemlighed mod Gud. I 1864 blev han kaldet til at gaa med Kirkens Befordringer til Missouri-Floden for at bringe de emigrerende Hellige til Utah, og han udførte denne Mission til stor Tilfredshed.

Da Præsident Brigham Young kaldte et Antal unge Mænd til Salt Lake City for at lære Telegrafi, blev bl. a. Eldste Lund valgt. Under hans Ophold i Byen paa denne Tid blev han bekendt med Eldste John Henry Smith og Andre, med hvilke han senere har været inderlig forbunden i det kirkelige Arbejde. Efter udstaaet Læretid vendte han tilbage til Mt. Pleasant og overtog Byens Telegrafkontor. Han havde ogsaa et Fotografiatellier. Og da den første Brugsforening blev oprettet i denne By, blev han valgt til dens Sekretær, ligesom han ogsaa valgtes til Medlem af Byraadet; men alle disse forskjellige Hverv levede ham alligevel Tid til at hellige sig til Kirkens Interesser. I 1865 var han behjælpelig med at oprette den første Søndagsskole i Mt. Pleasant og havde stort Held med dette Kjærlighedsarbejde. Han blev i Mt. Pleasant indtil Efteraaret 1870, da han flyttede til Ephraim. Samme Aar ægtede han Søster Sarah Ann Peterson, en Datter af Stavspræsident Canute Peterson. Frugten af denne lykkelige Forening er ni Børn, af hvilke syv endnu leve. I 1871 blev Eldste Lund kaldet til at udføre en ny Mission i sit Fædreland. Han rejste til Danmark i Selskab med Eldste Canute Peterson, som var beskikket til Præsident over den skandinaviske Mission, og Eldste Anthon Lund „bliver i „Stjernen“'s Contoir“, som der staar i „Skand. Stjerne“, 20 Aarg., Side 255. Ved Tilbagekomsten til Ephraim engageredes han i den derværende Brugsforening og blev næste Aar dens Bestyrer. Denne Stilling beklædte han i ni Aar, og Foreningen var i dette Tidsrum almindelig bekendt for at være een af de bedste Institutioner i Amtet. I 1874 blev han beskikket til et Medlem af Højraadet i Sanpete, og da denne Stav organiseredes i 1877, blev han Stavssekretær og et Medlem af det nye Højraad. I 1878 kaldedes han til at være Forstander for Ephraim Søndagsskole — et Arbejde, som beredte ham megen Glæde. I 1883 blev han beskikket til at efterfølge Eldste Chr. D. Tjeldsted som Præsident over den skandinaviske Mission og var borte fra Hjemmet i to Aar og tre Maanedere. Under hans Fraværelse blev han valgt til et Medlem af Utah-Territoriets lovgivende Forsamling og tog Sæde i Thinget ved Hjemkomsten; han gjenvalgtes i 1888. Ogden Reformskole og Logan Landbrugshøjskole ere varige

Minder om hans utrættelige Virksomhed i Utahs Landdag og vidne om hans Visdom og Omsorg for Folkets Velfærd.

I Maj 1888 blev han beffikket til Vicepræsident over Manti Tempel, og i 1891 efterfulgte han Broder Daniel H. Wells som Tempels Præsident. Ved Organisationen af Kirkens øverste Skolestyrelse valgtes han til eet af dens Medlemmer. Ved Oktober-Konferencen 1889 blev han kaldet til at beklæde det høje Embede som Apostel i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Han blev ordineret den 7 Oktober 1889 af Præsident Geo. D. Cannon. I 1893 blev han sendt til Liverpool for at præsidere over den europæiske Mission, hvilken Stilling han varetog i over tre Aar og havde den Glæde at se gode Frugter af sit Arbejde; hans sproglige Kundskaber vare ham en stor Hjælp i Udførelsen af hans Pligter, naar han rejste i de forskjellige Konferencer paa det europæiske Fastland. Ved Apostel Abraham H. Cannons Død blev Wldste Lund beffikket til Direktør for Zions Cooperative Mercantile Institution (en Brugsforening, svarende til Magasin du Nord i Kjøbenhavn, med Udsalg af alle Slags Varer) og nogle Aar i Forvejen for Zions Savings (Spare)-Bank. I 1897 blev han kaldet paa en Mission til Palæstina og Syrien for at organisere Kirkens Medlemmer i Grene og i det Hele taget tilse de Helliges Velfærd. Han vendte tilbage i Sommeren 1898. Samme Efteraar flyttede han til Salt Lake City, hvor han nu bor. Paa sit Apostel-Embedes Begne rejste han meget omkring i Zions forskjellige Staver og lærte Folket. I April 1900 fik han ogsaa Overopsynet med „Religiøns-Klasserne“, og i August 1900 overtog han ved Franklin D. Richards Død det vigtige Embede som Kirkens Historiefriver.

Dette er i Sandhed en mærkværdig Løbebane, og Nøglen til den burde værdsættes af dem, som læse denne Biografi. I en fortrolig Samtale, som jeg havde med Broder Lund, spurgte jeg: „Hvilket Princip har været det ledende i Deres Liv?“ Han svarede efter et Øjeblik dyb Betænkning: „Jeg har altid bestræbt mig paa at komme efter, hvad der var Ret, og da at gjøre det.“ Det siger Alt. Ingen, som lader sig lede af det Princip, kan fejle i Livet. Faderens eenbaarne Søn opnaaede Herlighed og Magt og Herredomme, fordi han lydigt føjede sig under sin himmelske Faders Villie. Et slaende Træk i Broder Lunds Karakter er hans stærkt udviklede Sands for at dvæle ved religiøse Emner, hvilket næsten minder En om de bedste Repræsentanter for den Fromhedstro, der i det attende Aarhundrede havde saa stor Indflydelse paa den lutheranske Protestantisme; men det maa dog tilføjes, at den praktiske Dannelse under Evangeliets Lys og et Livs rige Erfaringer har bevaret ham fra at henfalde til en pietistisk Religiositets Fejltagelser, hvilket maaske ikke var lykkedes, dersom han ikke havde lært Evangeliet at kjende. I hans offentlige Taler er det let at mærke, at hans Tanker kredse om Evangeliets store Thema: Forløseren, hans Forsoning for Verdens Synder

og Tiden, da han skal komme som Herrens Herre og regjere og gjenoprette alle Ting. Som en Lærer blandt Guds Folk, som en Apostel og et Vidne om den Herre Jesus Kristus har han til alle Tider klart og tydeligt bestræbt sig paa at ære og være tro mod sin Kaldelse; og han har i det daglige Livs Begivenheder været villig til at erkjende Herrens Haand i alle Ting. Gjennem en mangeartet Erfaring har han faaet en urokkelig Tro paa Guds Løfter, og at han hører og besvarer vor Bøn — en Kilde til Styrke, som aldrig ophører.

Det er intet Under, at Broder Lund er agtet og elsket af Alle, som kjende ham, eller at denne Følelse af Agtelse bliver stærkere, jo nærmere man lærer ham at kjende. Faa Mænd gaa gennem Livet uden Fjender, men Broder Lund synes at være een af de faa. Han ligner meget i saa Henseende afdøde Præsident Wilford Woodruff, om hvem det sagdes, at selv hans Modstandere elskede ham. Denne Følelse af Agtelse og Kjærlighed til ham hos Paarørende nær og fjern kunde heller næppe udtrykkes smukkere, end da een af hans forbundne blandt de Tolv, Ældste Heber F. Grant, i et Møde af skandinaviske Hellige sagde: „Crastus Snow var mit Ideal af en Herrens Apostel, og Broder Snows Kappe er i mine Dine faldet paa Ældste Anthon S. Lund.“ Intet Under heller da, at Joseph F. Smith, da han overtog Kirkens Præsidium i Oktober 1901, valgte Apostel Lund og John R. Winder til sine Raadgivere, og at Apostel Lyman — den Gang Præsident over den europæiske Mission — kunde telegrafere tilbage: „Det er Guds Villie“.

Forsaaerskonferencerne i Danmark.

Aarhus.

De Sidste-Dages Helliges halvaarlige Konferencen i Aarhus afholdtes den 18, 19 og 20 Marts i Missionshuset, Borupsgade 12. Tilstede vare: Missionspræsident Christian D. Fjeldsted, Konferencpræsident Hans Christian Hansen samt alle de i Konferencen virkende Missionærer, 19 ialt.

Møderne vare talrigt besøgte saavel af Hellige som af Fremmede, og flere af Kirkens Medlemmer fra Odense, Vejle, Randers og Esbjerg vare komne tilstede. Konferencpræsident Hans Christian Hansen præsiderede.

Det første Møde tog sin Begyndelse Lørdag Aften Kl. 8. Konferencpræsident H. C. Hansen bød de Tilstedeværende Velkommen og udtalte sin Glæde over at se saa mange Sandhedsføgende.

Forstanderne fra Odense, Randers, Vejle, Horsens, Esbjerg, Aarhus og Mols gave Beretning om Tilstanden og Virksomheden indenfor deres Omraade og Virkefreds.

Udsigterne vare i det Hele taget meget lovende.

Til Afvegling blev Salmen Nr. 67 affungen, hvorefter Missions-

præsident Christian D. Fjeldsted udtalte sin Glæde over at være nærværende. Han sagde, at de Sidste-Dages Hellige voksede i Lys og Kundskab, og omtalte Tidernes Fylde's Husholdning. Han advarede Missionærerne imod Diskussion med Gejstligheden; Uldsternes Mission var at forkynde Fredens Budskab og ikke at disputere.

Søndag Formiddag afholdt Søndagskolerne Konference. Børnene fra Randers og Aarhus Skoler udførte et godt Program, der omhandlede Evangeliets Principer osv. Der blev ogsaa afgivet Rapporter fra Skolerne i Aarhus, Randers, Odense og Esbjerg, hvilke alle vare i en god Tilstand.

Den samlede Rapport viste, at der siden sidste Konference havde været afholdt 119 Søndagskoler, som vare besøgte af 119 Børn af Kirkens Medlemmer og 63 Børn af Fremmede. Skolerne havde desuden 41 Funktionærer.

Mødet fortsattes Søndag Eftermiddag Kl. 2. Efter at den hellige Nadver var uddelt, fremstod Konferencepræsident H. C. Hansen og gjorde nogle indledende Bemærkninger samt nedbad Herrens Velsignelse over de For samlede.

Uldsterne Hans C. Nielsen og Djalmar E. Lund bar deres Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Mission og bad de Fremmede om at undersøge det Budskab, som de Sidste-Dages Hellige forkynde.

Søster Ida Petersen bar sit Vidnesbyrd og sagde, at Kvinderne i Utah vare lykkelige og glade. Folket i Bjergenes Dale var velsignet af Gud.

Uldste Niels Mickelsen Thorup omtalte Tusindaars-Riget og de Forjættelser, som ere lovede de trofaste Medlemmer af Jesu Kristi Kirke. Han beviste, at efter Apostlenes Udryddelse i fordums Dage var Evangeliets Fuldmagt og Myndighed bleven borttaget, og han bar sit Vidnesbyrd om, at dette atter var bleven gjengivet til Jorden ved Profeten Joseph Smith.

Missionspræsident C. D. Fjeldsted gav en interessant Skildring af Forholdene iblandt de Sidste-Dages Hellige i Utah med Hensyn til Kvindernes Pligter, de Fattiges Behandling og Folkets økonomiske Levemaade; han sluttede med at give mange gode Raad og Lærdomme.

Ved Mødet Søndag Aften Kl. 8 var den store, rummelige Sal fyldt til sidste Plads.

Efter at Kirkens og Missionens almindelige Autoriteter og Embedsmænd alle vare foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bøn og alle Forslag enstemmigt vedtagne, fremstod Uldste Christian Jonnesbeck og omtalte nogle af Evangeliets første Principer; han beviste, at der var kun een sand Frelsens Plan, og vidnede om, at Gud lever og atter har aabenbaret sig til Mennesker her paa Jorden.

Derefter talte Uldste S. P. Sorensen om Kristi Mission og Ligheden mellem den og Arbejdet, som udførtes af Profeten Joseph Smith.

Missionspræsident C. D. Fjeldsted gav en udmærket Beretning om

Belfazars Syn og Profeten Daniels Udlægning deraf. Han omtalte Guds Personlighed og det Maal, som Menneffenes Børn kunde opnaa ved at være lydige mod Guds Bud og Love, og taledede belærende om Kristi anden Tilfommelse.

Mandag Formiddag Kl. 10 og Eftermiddag Kl. 3 afholdtes Præstedømsmøder, hvor Misionærerne afgave Rapporter. Den samlede Beretning fra Aarhus Konference viste, at 17,084 Skrifter og 2,174 Bøger vare omsatte; 15,749 Fremmedes Huse besøgte; 5,051 evangeliste Samtaler holdte; 2,027 Møder afholdte, og 17 vare døbt.

Konferencepræsident H. C. Hansen udtalte sin store Tilfredshed med Misionærernes Rapporter og Arbejde.

Missionspræsident C. D. Fjeldsted udtrykte sin Glæde over det Arbejde, som var udført, og var stolt af Misionærerne. Han gav nogle Raad angaaende Uddeling af Skrifter og Bøger samt opfordrede Uldsterne til at tage Vare paa deres Helbred og holde Legemet rent og ubesmittet. Derefter oplæste Præsident Hansen Misionærernes Bestikkelser til følgende Virkefredse:

Aarhus: Hans C. Hansen (Konferencepræsident), Søren P. Sørensen (Grensforsstander), Carl W. Jacobsen, Ida A. Petersen og Joseph L. Petersen (Konferencesekretær). Adresse: Vorupsgade 12.

Mols Distrikt: Niels Mickelsen. Adresse: Vorupsgade 12, Aarhus.

Odense: J. P. L. Breinholdt (Grensforsstander), Djalmar Lund, Niels Didriksen og Hans C. Nielsen. Adresse: Jens Benzonsgade 9.

Randers: Niels Mickelsen Thorup (Grensforsstander), Niels Madsen og Andrew Andreassen. Adresse: Vestergade 9.

Vejlø: Lehi Jensen (Grensforsstander), John P. Jepsen.Adr.: Tønnesgade 12.

Sorø Distrikt: Jasper P. Petersen og James C. Jensen. Adresse: Vorupsgade 12, Aarhus.

Esbjerg: Hans H. Hansen og Daniel Jensen. Adresse: Danmarksgade 75.

Aarhus Skriftforening afgav Rapport over Virksomheden siden sidste Konference, af hvilken det fremgik, at 3,012 Familier vare besøgte; 2,269 Skrifter uddelte; 24 Bøger solgte og 1,014 evangeliste Samtaler holdte. Foreningen havde 12 aktive Medlemmer, som havde udført et godt Arbejde. Den var i god Tilstand.

Missionspræsident C. D. Fjeldsted sluttede Konferencen med Taksigelse.

Joseph L. Petersen,
Konferencesekretær.

Moderens Undervisning,

Der er saa lunt i den dybe Dal
i Bondens tømrede Stue,
der skygger Hjemlighed, tro og sval,
der Arnen har Hjertelue.

Der sidder den huslige Moder fro
 med sine Smaadøtre kjære,
 og fostrer dem op i Fædrenes Tro,
 i kvindelig Tugt og Ære.

Hun steller for dem saa omsorgsfuld,
 hun lærer dem Traaden at tvinde,
 at virke i Lin og at væve Uld
 til Bærn mod de barske Vinde.

Dg medens de flittige Hænder gaa,
 hun lægger og paa deres Munde
 det Livets Ord, som et Barn kan forstaa,
 men ej de Bise udgrunde.

Oj Kristi Lære trænger saa ind
 til Hjertet i senere Alder,
 som naar den i bløde, barnlige Sind
 fra Moderens Læbe falder.

Da bliver den der, da fæster den Rod
 og voxer til Livets Krone; —
 thi Moderen selv under Korset stod,
 da Han maatte Verden udsone.

Den Kval, som hende da gjennefskar,
 kan end hver Kvinde fornemme
 og vil ej, at den, hun med Smerte bar,
 skal Jesu Kjærlighed glemme.

Hans Navn at signe, hans Vej at gaa
 hun lærer sin Dreng, sin Pige, —
 at samlet med dem en Gang hun kan naa
 til Ham i Saligheds Rige.

A. Munch.

Indhold:

Anthon Henrik Lund 97, 105 Redaktionelt: Hvem tilkommer Fortjenesten ... 104 Forflyttelse 105	Nore Salmebøger..... 105 Aarhus Foraarskonference..... 109 Moderens Undervisning (Boest)... 111
--	---
